

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਬਾ-ਅਦਾਲਤ ਡੀ. ਫਲਸੋ ਅਤੇ ਜੀ.ਐਲ. ਚੇਪੜਾ, ਜੇ.ਜੇ.

ਅਮਰ ਨਾਥ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਬਾਂਕੀ ਬਿਹਾਰੀ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

(1955 ਦਾ ਆਰ.ਐਫ.ਏ. ਕੇਸ ਨੰਬਰ 143/ਸੀ)।

ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1908 ਦਾ IX) ਸੈਕਸ਼ਨ 15—ਮੈਂਟਰਗੇਜ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ—ਕੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ—ਹੁਕਮ ਦੇ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ, ਹੁਕਮ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ—ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ—ਅਗਲੀ ਐਪੀਲੀਕੇਸ਼ਨ—ਕੀ ਪਹਿਲੀ ਦੀ ਪੁਨਰ ਸੁਰਜੀਤੀ।

ਮੈਂਟਰਗੇਜ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੂਲ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਢਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਡਿਫਾਲਟ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ। ਗਿਰਵੀਦਾਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਨੇ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਡਿਫਾਲਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 3 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜੁਲਾਈ, 1948 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਭੇਜਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਥ, ਜਿਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ. ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ, ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀ-ਮਿਨਰੀ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਥ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤੱਕ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਗਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਦਰਖਾਸਤ ਭੇਜਣ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੁਕਮ ਹੁੰਦਾ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਅਗਲੇਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਥ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ 1953 ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ

ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ, ਇਸ ਲਈ, ਅਸਲ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਢਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ ਅਸਲ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ, 1908 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ "ਐਕਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਹੁਕਮ ਲਾਗੂ ਰਿਹਾ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ, ਕਮਰੀਕਲ ਸਬ-ਜੱਜ 1st ਕਲਾਸ, ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 18 ਜੁਲਾਈ, 1955 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ 15 ਦਸੰਬਰ, 1947 ਦਾ ਮੁਢਲਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਬਿਨੈਕਾਰ, ਬਾਂਕੀ ਬਿਹਾਰੀ; ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਡਿਕ੍ਰੇਟਲ ਰਕਮ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਅਤੇ ਡੀ.ਕੇ. ਕਪੂਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਤਾਰਾ ਚੰਦ, ਬੀਰੂ ਮੋਹਨ ਲਾਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ.—ਇਹ ਰੁਪਏ ਦੇ ਗਿਰਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸ਼ੋ, ਜੇ. ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਹੈ। 53, 725 ਹੈ।

ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਮੁਦਈ, ਬਾਂਕੀ ਬਿਹਾਰੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਨਾਬਾਲਗ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।, ਦਿੱਲੀ। ਮੁਢਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੇ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ 15 ਮਾਰਚ, 1948 ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਬਾਲਗ ਮੁਦਈ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 8 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1948 ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਚਾਓ ਪੱਖ, ਅਸਲ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਨੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ 23 ਮਾਰਚ,

1948 ਨੂੰ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ, ਅਰਥਾਤ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਾਬਾਲਗ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਮੌਰਗੋਜ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਢਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ 10 ਮਈ, 1948 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੇਸ 3 ਜੂਨ, 1948 ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਥ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਜਿਸ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 3 ਜੁਲਾਈ, 1948 ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਡਿਫਾਲਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ - ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੋਵੇਂ ਹੁਕਮ ਦੀ ਹੋਂਦ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ।

ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਥ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ 25 ਫਰਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ ਅਤੇ 20 ਮਈ, 1953 ਨੂੰ, ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਇਕ ਸੋਧੀ ਹੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸਲ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਰਫ 8 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1948 ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਅਤੇ 15 ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ 27 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਮੇਜਰ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਚ, 1948 ਤੋਂ ਫਰਵਰੀ, 1953 ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਰਹੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਈ ਅਸਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 3 ਜੁਲਾਈ, 1948 ਦਾ ਹੁਕਮ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਡਿਫਾਲਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ 1953 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਅਸਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਬਾਲਗ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਸਿਰਫ 27 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਹੁਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ 27 ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਤੱਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇਗੀ। 1908, ਅਤੇ

ਇਹ ਕਿ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਢਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੁਕਮ ਲਾਗੂ ਰਿਹਾ।

ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ। 3 ਜੁਲਾਈ, 1948 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ, ਸਗੋਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਬੇਲੋੜਾ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਸੀ. ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਇੱਕ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਬਦ 'ਬਰਖਾਸਤਗੀ' ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਉਰਦੂ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਉਰਦੂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਡਿਫਾਲਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੋਵੇਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਥ ਨੇ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਮੁੱਢਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਥ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤੱਕ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਗਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਭੇਜਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼, ਜੇ ਕਿ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਥ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤੱਕ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਅਗਲੇਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ 1953 ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਮਾਦੀ ਵੈਕਟਿਆਹ v. ਬੇਗਾਨਾਥਮ ਵੈਕਟਾ ਸੁਬੀਆ (1), ਜੋ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਦਾ ਉਪਾਅ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਾਨੂੰਨ ਸਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡਿਫਾਲਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਮੌਰਗੇਜ ਡਿਕਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਗੈਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਖੋਜ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ, ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਗਿਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਨਾਬਾਲਗ, ਜਾਂ ਪਾਗਲ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਮੂਰਖ, ਉਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਪੰਗਤਾ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੋਵੇਗਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਤੀਜੇ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ - ਜੋ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੇ ਅਗਲੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਰਫ਼ ਇਸਦੀ ਪੁਨਰ ਸੁਰਜੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨਾਬਾਲਗ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ ਬਹੁਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਸਵਾਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਦੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ "ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ੀ" ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਬਾਰੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ 1953 ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅਸਲ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਤਿੰਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। 3 ਜੁਲਾਈ, 1948 ਤੋਂ ਸਾਲ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਕਟਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਜੇਕਰ ਅਰਜ਼ੀ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨੀ ਪਈ ਤਾਂ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਹੈ ਜੇਕਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ, ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਿਰਫ਼ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ।

ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਆਰਡਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਸਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਢਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ

ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਖਾਰਜ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੁਕਮ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਕਿ ਆਰਡਰ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਾਰਾ 15 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: -

“ਕਿਸੇ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਅਮਲ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਇਹ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਿਨ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।”

ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਟਕਰਾਅ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੌਰਗੋਜ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਹਿਮਦ ਖਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ) ਵੀ. ਮੁਸਮਤ ਗੌਰਾ (1) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਹਿਲੀ ਨੂੰ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕੇਸ ਧਾਰਾ 15 ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਇੱਕ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁਲਿਨ ਚੰਦਰ ਸੇਨ ਬਨਾਮ ਅਮੀਨ ਮੀਆਂ ਮੁਜ਼ੱਫਰ ਅਹਿਮਦ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ, ਮਾਮਲਾ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 6 ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੌਰਗੋਜ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਮੌਰਗੋਜ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸਨ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗੋਵਿੰਦਨਾਇਕ ਗੁਰੂਨਾਥਨਾਇਕ ਕਲਘਾਟਗੀ ਬਨਾਮ ਬਸਵਨਨੇਵੇਆ ਪਾਰੂ ਤਪਨਾ ਕਰੈਗੀ (2) ਵਿੱਚ ਬਿਊਮੈਂਟ ਸੀਜੇ ਅਤੇ ਸੇਨ ਜੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਦੇ ਅਗਲੇ ਦੇਸਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਨਾਬਾਲਗ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮੁਢਲੀ ਮੋਰਟਗੇਜ ਡਿਕਰੀ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਗਲੇ ਦੇਸਤ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਆਰਡਰ 32, ਨਿਯਮ 10, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮੁਅੱਤਲ

ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦਾ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਸਿਧਾਂਤ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 15 ਲਾਗੂ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਲਕੱਤੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ।

ਇਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਕਮੇਟੀ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮੱਲ੍ਹਾ ਸਿੰਘ ਰਾਜਪੂਤ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਬਨਾਮ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮੱਲ੍ਹਾ ਸਿੰਘ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਰਾਜਪੂਤ ਹਾਈ ਸਕੂਲ (3)। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਉੱਠਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 144, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਫਾਂਸੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਹੈਰੀਜ਼ ਸੀਜੇ ਅਤੇ ਦੀਨ ਮੁਹੰਮਦ ਅਤੇ ਅਬਦੁਰ ਰਹਿਮਾਨ ਜੇਜੇ ਵਾਲੇ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 144, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ, ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 182 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੇਸ ਹੈਰੀਜ਼ ਸੀਜੇ ਅਤੇ ਅਬਦੁਰ ਰਹਿਮਾਨ ਜੇ. ਵਾਲੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਾਂ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਨੂੰ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਜਿਸ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 15 ਅਧਾਰਤ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਤੱਕ ਵੀ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਮਰਾਓ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਈ (1) ਦਾ ਇੱਕ ਕੇਸ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਆਲਸੋਪ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਮਾਥੁਰ ਜੇ. ਨੇ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਲਾਗੂ ਸੀ। ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪੈਸੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਕਦਮ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਇੱਕ ਮੌਰਗੋਜ਼ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ, ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਮਾੜੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਤਕਨੀਕੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਇੱਕ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ" ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 15, ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਤਕਨੀਕੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਚੋਪੜਾ, ਜੇ.-ਮੈਂ, ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਇਪ ਕੀਤਾ: ਅਰੁਣ ਸ਼ਾਰਦਾ